

דבר-תורה: רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לפרשיות השבוע, מועדים ואירועים שונים

שלוקטו ונאספו לאוצרו של הרב שלמה הלוי שליט"א

פרשת ואתחנן

לעצור ולבחון שוב את הדבר

נמצאים אנו לאחר תשעה-באב ומעניין שדווקא בפרשתנו קוראים את הקריאה של תשעה באב ומיד לאחריה עשרת הדיברות. ולא בכדי, מסבירים חז"ל: שדווקא לאחר שהתאבלנו על חורבן בית-המקדש יש לנו כעת את הזמן להתפנות מעיסוקנו ואבלנו ולקבל את התורה מחדש. ומה החשיבות והנחיצות הזו כעת? התשובה היא: על מנת שלא נטעה שוב ובשנה הבאה נדרש להתאבל שוב על בניין ביהמ"ק... שהרי דור שלא נבנה בימיו כאילו נחרב בימיו.

על החשיבות של עצירה ובחינה מחדש של דברים, נביא סיפור יפה הממחיש זאת היטב:

בלילה אחד בשדה התעופה. יוסי, שנותרו לו מספר שעות עד לטיסה, החליט לנצל את הזמן האבוד לפיכך הלך וקנה שקית עוגיות מאחת החנויות בשדה התעופה, מצא מקום להתישב בבית הנתיבות ושקע בספר שהביא עימו מהבית.

לפתע הבחין בזווית העין באיש היושב לידו. בחוצפה שאין כדוגמתה, לוקח האיש עוגייה או שתיים מהשקית שביניהם. הוא בתחילה ניסה להתעלם ממנו ולא לעשות סיפור מהעניין. הוא המשיך לכרסם את העוגיות והסתכל בשעון. גנב העוגיות עז המצח המשיך לחסל את העוגיות שלו, והוא חש שעצבנותו הולכת וגוברת ככל שהדקות עוברות. הוא חשב, "אם לא הייתי כל כך נחמד, הייתי סותר לו על פרצופו"..." יוסי לא נתן שיכלו את ממונו ועוד מול עיניו ועל כל עוגייה שהגנב לקח, לקח גם הוא אחת. כשנותרה רק עוגייה אחת, הוא תהה מה יעשה עכשיו הגנב החצוף. לתדהמתו של יוסי בחיך על פניו, לקח הגנב את העוגייה האחרונה ושבר אותה לשתיים. הוא הציע לו בשיא החוצפה חצי מהעוגייה בעודו אוכל את החצי האחר, יוסי לא יכול היה להתאפק וחטף אותה ממנו תוך שהוא מסנן לעצמו... ואוו... לבחור הזה יש חוצפה...! הוא כל כך גס רוח, גזלן של ממש! אפילו תודה לא אמר! מעולם לא היה יוסי כל כך עצבני.

יוסי נאנח בהקלה כשנקרא לטיסה שלו. הוא אסף את חפציו והלך לשער, כשהוא מסרב להעיף אפילו מבט בכיוונו של הגנב כפוי הטובה והחצוף. הוא עלה למטוס ושקע במושב המרופד. אז חזר לספר, שכמעט סיים. כשהושיט יד לתיק, נחרד עד עמקי נשמתו. בתיק הייתה מונחת שקית העוגיות שלו, מונחת ממש מול עיניו. האיש הזר קנה שקית זהה לשלו מאותה חנות שבשדה התעופה...! אם העוגיות שלי כאן, נאנח בייאוש, זה אומר שההן היו שלו! והאיש שהן שלו ניסה להתחלק איתי! כמובן שכבר היה מאוחר מדי בשביל להתנצל – המטוס המריא. ואז הבין מיודעינו בעצב, כי הוא זה שהיה גס הרוח, כפוי הטובה ולמעשה הוא בעצמו - הגנב.

כמה פעמים בחיינו אנחנו משוכנעים שמהו נכון ואנחנו צודקים, ולא יודעים עד כמה אנו טועים... זהו אם כן הזמן לעצור ולהתבונן מה עלינו לשפר על מנת שלא נגיע לשנה הבאה ויתברר ששוב טעינו...

שבת שלום ומבורך

מצווה לפרסם בעבודה ובבית הכנסת